

Ἴδοι τί κέρδος ἔμεινε καὶ πόθος ἐξ ἐκείνου,
 ἂν δὲ κ' ὁ Δόρυδος Δήμαρχος τοῦ προσφύλου Λουδίνου
 εἶπε σὲ μὲν τὸν πρόσωπο πῶς ἠρόκοις πολλὸν
 κ' ἢ τῶν Ρωμηῶν φυλῆ
 ὅσα φῶτα, ὅσην ἐκπαίδευσι, καὶ στήν ἀγρονομία,
 ἐγὼ, ποῦ παῖζω πρόσωπο λαμπρὸν Ἰερεμία,
 νομίζω πῶς ἐπρόκοψε ὅσην ἀριτομμία
 καὶ σὸ φερέμεν διαρκῶς τοῦ κρ' ἵτους τὰ Ταμεία.

Ἀποκηρύττω πᾶς κ' ἐγὼ τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους
 μ' ἔδωκε τοὺς συνηγῶρους τοὺς γλωσσόκαμπαντάτους.
 Ὅσο κ' ἂν ἐλειτοῦρησες καλὰ σ' τὴν Ρωμηοσύνην,
 ὅσο κ' ἂν ἀπεκρίσαμε μ' αὐτὸ δικαιοσύνην,
 στρατὸ καὶ στόλο νικητῆ, παρῶδες, κλήρο, γράμματα,
 καὶ χίλια τόσα πράγματα,
 δὲν εἶναι γὰρ τὰ θεῖματά πολέμων καλλίνικων
 κ' ἔλατε γὰρ τὸ ρίξωμε' σ' τὰ μοῦτρα τὸν Μουτζίκων.

(Κ' ὁ Περικλῆς μιλᾷ
 σ' τὸ καταρῶ μαλλί.)

II.—Κ' ἐγὼ σοκοῖω φρενισαμένους γὰρ τὴν Μοναρχία ζήτω
 καὶ πετὼ κ' ἀποκηρύττω
 τοὺς θεσμοὺς, κῆρ Δημητράκη,
 ποῦχον κατανέσσει ράκη.

Μουτζικ' σ' τοὺς Ρωμηοὺς ἀρμόζει
 ποῦ μὲν θέλουσε κ' ἀγῶνας...
 μόν' ὁ Βασιλεὺς μᾶς σοῖζε
 νῦν, ἴει καὶ σ' τοὺς αἰῶνας.

Ἄπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα,
 μόνος λυτροῦς τὸ Στέμμα.
 Δὲν μᾶς ἄφρασαν βρακί,
 μᾶς ἐφουσκώσαν οἱ λόγοι,
 μόνη μας πολιτικὴ
 μένει τὸ συγγελοῦρι.

Τὸ Στέμμα μόνος λυτροῦς
 ἀπὸ παντὸς κινδύνου,
 μᾶς ἔγραψε φαρδὸς πλατὺς
 κ' ὁ Χρόνος τοῦ Λουδίνου.

Τὸν σβέχο μας ἐβγάλαμε
 μὲ κἀνθε δημοκράτο,
 ζουρολαμπρὰ βάλουμε
 ὅσῃς φρονιμᾶς τὸν τόπο.

Τὰ χεῖρα μας σαγκάνουμε,
 τὰ στήθη μας κτυπάμε...
 τί θάβλο γὰρ κάναμε;
 ποῦ θάβλο γὰρ πάμε;

Μὰ μᾶς σ' τὴν ἀγωνία μας τὸ Στέμμα, ποῦ τὴν ἔχει,
 σοτήρος δείχνει χεῖρ,
 καὶ σὰν θεὸς ἐκ μηχανῆς
 μᾶς σοῖζει ἐν μέσῃ συγγενεῖς.

Φ.— Συμφουὰς μεγάλης μύτρα...
 πᾶν χαμῖνοι κῶπαν κόποι...

τοὺς Βουλιάρχους θέλει τώρα
 δ' ἢ βέβαρος Ἐδρώπη.

Κ' ἂν ἐλείπανε ποῦ λῆς
 τὰ πεντάμηνα ταξείδια
 συλλογίου τί γολαῖς
 θά μᾶς πότιζαν καὶ ἔθδια.

Ἡ Μοναρχία μόνη σαγήνη,
 γ' ἄστην τὸ γόνυ καθεὶς ἄς κάμψη,
 ὁ Δημητράκης Μπῶλωβ ἄς γίγη,
 χροσῆ Κορῶνα, λάμψε γὰρ λάμψη.

Ἐξω λογάδες καὶ δημοκράτο,
 σὺ τὴν Κορῶνα γὰρ προσκνήψ,
 γὰρ πᾶς μαζ' τῆς καὶ σ' τὴν Ἐδρώπη
 γὰρ σὲ σουτήση σ' τοὺς συγγενεῖς.

Ἀδῆς τὸ κράτος κ' ἢ βασιλεία
 πληροὶ τῆς δόξης τοὺς σφρανοῦς,
 ἴσως σὲ πάρη καὶ σ' τὴν Ἀγγλία
 γὰρ κωνήσῃς φρασιανούς.

ἴσως φαρῆσῃς παχὺ λαυράκι
 μὲ τῆς Ἀγγλίας τὸν Ἐδουάρδο,
 ἴσως σ' τὴν Δόστρα, κῆρ Δημητράκη,
 μὲ τὸν Λανδοῦνον καί τῃς μυλιάρδο.

Μὰ πρὶν εἰσεῖνα τὰ καλὰ μᾶς εἰθῶν τὰ μεγάλα
 πρόσσετε τώρα σ' τὴν Βουλὴν μὴν πάρησῃς κωνιτρούβια,
 πρόσσετε, καγκελάριε, μὴ σοὺ κηχθῶν ἀπόνος
 καὶ ξαναμεινῆς μόνος
 Τότε Μονάρχης θὰ φανῆς πραγματικὸς καὶ πάλι,
 ἐν' ἄλλοις λόγοις μοναχὸς θὰ μοναρχῆς τοῦ Ράλλη.

II.—Καὶ τὸρ ἄς ποῦμε, Φασουλή, κ' ἔνα γλυκὺ τραγοῦδι
 γὰρ τῆς Μεταρρυθμίσεως τὸν Γεωργὴν τὸν Φραγκοῦδη.
 Καθένας φιλελεύθερος ἄς εἶδη γὰρ τὸν φάλη,
 ποῦ πρὶν τῆς ὄρας ἔβραλαν σοκοῦ γὰρ τὸν πεθάνουν,
 κ' ἀπὸ τὴν μὲ τὴν φυλακὴν τὸν κουβαλοῦν σ' τὴν ἄλλη,
 καὶ φαίνεται περῆπατο πῶς θέλου γὰρ τὸν κάπου.

Φ.—Κ' ἐγὼ γ' αἰταῖς τῆς λενδεραῖς τῶν Συνταγμάτων φῶν
 καὶ σοκοῖω μ' ἔδωκε τοὺς Τρεπῶφ : ἢ Μοναρχία ζήτω. [μ]

Καὶ καρπόσις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροεράτης πρώτης,
 πρὸς τοῦτον σπεῖδει τοῦ συεμοῦ καθένας διασοῦτης.
 Τί ρεθιγόντες, τί παλὰ, τί σρόκινς καὶ τί φράμα...
 δια κομψὰ καὶ τέλεια, βρε Περικλῆτο βλάνα.
 Μὰ τί λεβέντης ὄμορφος, σκλαβόνει μὰ ματὰ του,
 καὶ σ' ἔδωκε τοὺς πελάτας του δίνει τὴν λεβεντὴ του,
 καὶ βγαίνει λιγερὸς καθεὶς ὡς ἀν κωριασάκων...
 ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκιον.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἔνα γέμαρον φῶν
 ὅσῃς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὄδον,
 ποῦναι ὁράσεως μεγάλης πολιτάρχου σταθμός,
 ὅσῃς τὴν οἰκίαν Ἐμπειρίου, δεκατῶσερ' ἀρεθμοῦς.